

Arrest

nr. 53 439 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,
2. de stad Waregem, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Waregem van 1 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. MARIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de Belgische staat.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 9 april 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie. Op 16 juli 2010 neemt de burgemeester van Waregem de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is.

"In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09.04.2010 door (B. M. A.) (...) van Guinese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen . Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie/ betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07mei 2008)."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift duidt de verzoekende partij de *"Belgische staat, vertegenwoordigd door de bevoegde persoon inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid met burelen te 1040 BRUSSEL, Wetsstraat 34-36 en/of de gemeente Waregem"* als verwerende partij aan.

2.1.1. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad derhalve toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaattst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen. (cfr. RvS 10 juni 1997, nr. 66 659 en RvS 18 december 2001, nr. 101 932, Devos). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cfr. RvS 1 december 1999, nr. 83 770, Wijns en De Boeck; RvS 1 juli 2003, nr.121 147, c.v. Intercommunale Haviland).

2.1.2. Zowel de gemeente Waregem vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen als de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werden als verwerende partij opgeroepen.

Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld dat de beslissing i.c. getroffen wordt door de burgemeester van Waregem. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing door het gemeentebestuur werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), nu in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet heeft overgemaakt. Dit artikel luidt als volgt: *"§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

De bestreden beslissing werd getroffen door de burgemeester op grond van zijn autonome bevoegdheid die hem in dit verband wordt toegekend op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing door de gemeente Waregem genomen en dient de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid buiten zaken te worden gesteld. De gemeente Waregem wordt als verwerende partij aangeduid. Ter terechtzitting gaan de aanwezige partijen akkoord dat de bestreden beslissing werd genomen door de stad Waregem en dat de Belgische staat om die reden buiten de zaak gesteld wordt.

2.2. De verwerende partij die hierboven werd aangeduid, met name de stad Waregem, verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Bijgevolg dient toepassing gemaakt te worden van artikel 39/59, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cfr. RvS 8 november 1999, nr. 83 348; RvS 20 maart 2001, nr. 94 124; RvS 23 juni 2003, nr. 120 776).

2.3. De verwerende partij, die hierboven werd aangeduid, met name de stad Waregem, heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De verwerende partij heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In zoverre de verzoekende partij vraagt om haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie ontvankelijk en gegrond te verklaren, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat hij in het voorliggend geschil optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Hij is derhalve niet bevoegd de aanvraag van de verzoekende partij van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie ontvankelijk en gegrond te verklaren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een *“aanvraag houdende de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie ontvankelijk en gegrond te verklaren”* tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“schending van art. 4, ev van het Ministerieel Besluit houdende delegatie van de bevoegdheid van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 18 maart 2009.”*

4.1.1. De verzoekende partij stelt dat de burgemeester van Waregem de bestreden beslissing ondertekend heeft, zonder enige duiding of hij werd gedelegeerd en door wie hij in bevestigend geval wordt gedelegeerd. De verzoekende partij vervolgt dat zij niet moet aantonen welk artikel van het ministerieel besluit werd overtreden, uit de beslissing moet kunnen afgeleid worden in welke hoedanigheid en met welke delegatie de bestreden beslissing werd ondertekend.

4.1.2. De Raad stelt vast dat in casu de rechtsgrond van de bestreden beslissing vermeld staat, met name artikel 52, §3 van de Vreemdelingenbesluit. Het gegeven dat de artikelen 51 §, 51, §3, derde lid en 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit niet geschrapt zijn en ten onrechte ook als rechtsgrond vermeld worden maakt niet dat bij eventuele lezing van de artikelen niet duidelijk is dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de rechtsgrond voor de verzoekende partij ongekend is. Daarenboven blijkt dit ook uit het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing, met name het gegeven dat de bestreden beslissing wordt

genomen omdat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet binnen de wettelijke termijn voorgelegd heeft en dat daarom haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing werd getroffen door de burgemeester op grond van zijn autonome bevoegdheid die hem in dit verband wordt toegekend op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. In casu is er bijgevolg geen sprake van een delegatie van bevoegdheid van de minister naar de burgemeester van Waregem. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 4 en volgende van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van de bevoegdheid van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar deze in casu niet van toepassing zijn.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “*motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*”

4.2.1. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Ze stelt dat de hoofdverblijfplaats herhaaldelijk werd gecontroleerd door de politie. Men kan ervan uitgaan dat de verzoekende partij en haar partner elkaar al minstens een jaar kenden op datum van de bestreden beslissing. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 1512.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

A. Verzoeker herneemt hetgeen hoger reeds werd aangehaald en waaruit blijkt dat de motivering onjuist of niet afdoende zal zijn;

Verzoeker stelt dat de motivering aldus niet afdoende is, daar niet werd geoordeeld op een juridisch correcte manier.

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen in een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.”

(OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoeker verwijst naar hetgeen verder wordt gesteld omtrent de wettelijke samenwoning.

B Quid wettelijke samenwoning?

Er wordt uitdrukkelijk bevestigd dat dan ook niet kan worden getwijfeld dat een vreemdeling die hier illegaal op het grondgebied verblijft een wettelijke samenwoning kan aangaan met een Belg, zolang ze een gemeenschappelijk hoofdverblijf hebben in België.

(“Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen” deel VI, par2, p.113 ev)

In casu werd deze hoofdverblijfplaats herhaaldelijk gecontroleerd door de woonstcontrole van de politie.

Dit betekent dat door de wettelijke samenwoning en dito aanvraag per eind oktober 2009 er redelijkerwijze kan worden vanuitgegaan dat verzoeker wel degelijk reeds minstens een jaar kenden op datum van 01.0.2010 zijnde de datum van de tussengekomen beslissing.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de duur van de relatie ifv. het stabiel karakter naar het arrest van de Raad van State dd. 26.02.2010 (n°201.374).

Verzoeker stelt vast dat in de thans voorliggende beslissing hierover niets wordt vermeld.

DIENVOLGENS is het duidelijk dat de voorliggende beslissing niet correct of minstens niet afdoende werd gemotiveerd.”

4.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht

heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in casu de rechtsgrond van de bestreden beslissing vermeld staat, met name artikel 52, §3 van de Vreemdelingenbesluit. Het gegeven dat de artikelen 51 §, 51, §3, derde lid en 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit niet geschrapt zijn en ten onrechte ook als rechtsgrond vermeld worden maakt niet dat bij eventuele lezing van de artikelen niet duidelijk is dat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing is. Daarenboven blijkt dit ook uit het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing, met name het gegeven dat de bestreden beslissing wordt genomen omdat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet binnen de wettelijke termijn voorgelegd heeft en dat daarom haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de feitelijke overwegingen duidelijk vermeld werden, met name *"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie/ betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07mei 2008)."*

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In zoverre uit de feitenvinding van de verzoekende partij dient afgeleid te worden dat het voor haar niet duidelijk is of de bestreden beslissing een "nieuwe" beslissing betreft of een "herneming" van de beslissing van 23 februari 2010, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat deze betrekking heeft op de aanvraag van 9 april 2010. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld *"(...) wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09.04.2010 door (B. M. A.) (...) van Guinese nationaliteit, geweigerd."* Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat ze op 9 april 2010 een aanvraag ingediend heeft. De grief van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

In casu is artikel 40 bis, §2, 2° lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§. 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...);

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon

(..)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Guineese man zich bij een Belgische vrouw voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische vrouw aantoont dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen haar partner tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en zij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door artikel 2 van het Koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende Koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op stringente wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

In casu strekt de bestreden beslissing ertoe vast te stellen dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft die al minstens een jaar duurt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten niet neergelegd heeft. De verzoekende partij stelt enkel dat de hoofdverblijfplaats herhaaldelijk gecontroleerd werd door de politie. Bijgevolg kon volgens de verzoekende partij de verwerende partij door de wettelijke samenwoning en dito aanvraag per eind oktober 2009 er redelijkerwijze van uitgaan dat de verzoekende partij haar partner wel degelijk minstens een jaar kende op de datum van de bestreden beslissing.

Voorst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij slechts verklaart dat haar *“hoofdverblijfplaats herhaaldelijk gecontroleerd (werd) door de woonstcontrole van de politie.”* De verzoekende partij laat na te preciseren over welke controles op welk adres ze het heeft. Evenmin brengt ze hiervan enige bewijzen bij. Bovendien wijst de Raad erop dat uit een loutere controle van hoofdverblijfplaats of zelfs uit verschillende controles van hoofdverblijfplaats niet kan afgeleid worden dat de relatie van de verzoekende partij *“gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt.”*

De Raad wijst erop dat de verklaring van wettelijke samenwoning die door de verzoekende partij bijgebracht werd dateert van 31 oktober 2009. De bestreden beslissing werd genomen op 1 september 2010. Bijgevolg maakt de verzoekende partij door te verwijzen naar haar verklaring van wettelijke samenwoning niet aannemelijk dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft die al minstens een jaar duurt. Het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning terwijl de samenwoning nog niet wijst op het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar volstaat niet om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen. De bestreden beslissing strekt er niet toe de verklaring van wettelijke samenwoning niet te erkennen of hieraan afbreuk te doen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 26 februari 2010 met nummer 201 374, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt welk belang ze bij dit onderdeel van het middel heeft nu ze niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan artikel 40 bis, §2, 2° lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

In haar repliekmemorie stelt de verzoekende partij dat zij vanaf het moment dat zij gerechtigd was te werken en tot op heden, tewerkgesteld is bij de N.V. S. De Raad ziet evenmin in op welke wijze het bewijs van tewerkstelling aantoont dat de bestreden beslissing niet correct is.

De Raad ziet niet in in welke mate het betoog van de verzoekende partij inzake haar verklaring van wettelijke samenwoning die afgelegd werd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand en de controle van de hoofdverblijfplaats aantoont dat de burgemeester bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is duidelijk niet gegrond.

In haar repliekmemorie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in dit verband op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69 314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de

feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de vornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan de verwerende partij niet geacht worden in te stemmen met het beroep. Het beroep is zonder enige twijfel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN